İŞÇİ DAVASI

«işçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan herşeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler ve işçilere fabrika şartları hakkında birkaç söz söylemenin, herkesce bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece birkaç (zavallı) aydındır.»

SAYI : 1 | HAFTALIK EKONOMİK VE SİYASİ GAZETE | 100 KURUŞ

KİM NE KADAR VERGİ VERİYOR?

ADI	MESLEĞİ	ÖDEDİĞİ VERGİ		TAMAMLAYICI BİLGİ
		YILLIK	AYLIK	
MUSTAFA DEMİREL	TÜCCAR	32.000 TL	—	OTEL 67, MİNE MAGAZASI SAHİBİ. BİRCOK BAYİLİKLERİ DE VAR
İSMAİL ŞANAL	FIRINCI	11.575 TL	—	İKİ EKMEK FIRINI VE BIR EKMEK FABRIKASI VAR
MUHARREM KAZANCI	BAKKAL	4.800 TL	—	ÇARŞININ EN BÜYÜK BAKKALININ SAHİBI
ALPASLAN AVDAN	AVUKAT	25.000 TL	—	ESKİ AVUKAT. BİR MİLYONLUK BİR APARTMANI VAR
REMZI YAYALAR	ESNAF	ÖDEMEMİŞ	—	KOZLUNUN BÜYÜK ESNAFLARINDAN. EKMEK FABRİKASI VAR
BAYRAM ARAT	İŞÇİ	6.732 TL	[illegible]61 TL	BEŞ ÇOCUKLU VASIFSIZ İŞÇİ. E.K.İ.'DE ÇALIŞIYOR
AHMET TOPAL	İŞÇİ	7.284 TL	[illegible]07 TL	İKİ ÇOCUKLU VASIFSIZ İŞÇİ. E.K.İ.'DE ÇALIŞIYOR
ADİL YÜKSEL	MEMUR	6.000 TL	500 TL	YÜKSEK OKUL MEZUNU. BEKÂR. E.K.İ.'DE ÇALIŞIYOR
NURTEN ABACI	ÖĞRETMEN	7.668 TL	[illegible]39 TL.	ORTAOKUL ÖĞRETMENİ. EVLİ, ÇOCUKSUZ

KAPİTALİZM, VERGİLER VE İŞÇİ SINIFI

Toplumun sınıflara bölünmesiyle, sınıflar arasındaki mücadeleyi dizginleyecek bir «Kamu Gücü» ne ihtiyaç doğdu. Bu güç, «Devlet» olarak ortaya çıktı.

Ama devlet, sınıflı bir toplumda ortaya çıktığına göre, normal olarak, toplumdaki ekonomik gücü elinde bulunduranların menfaatlerini savunma görevini üstlendi. Ve köleci toplumdan kapitalist topluma kadar (kapitalist toplum da dahil) devlet, bu yüzden, mülk sahibi sınıfları mülksüzlere karşı koruma görevini yerine getirdi. Bu görevini yerine getirmek için özel silâhlı birlikler, hapishaneler, vs... kurdu.

Çağımızda da kapitalist devlet, fabrikatörlere, bankerlere, tüccarlara, çiftlik sahiplerine ya da işletmecilerine (yani burjuvaziye) karşı işçi sınıfının mücadelesini bastırmak görevini yapmaktadır. Aynı zamanda kapitalist toplumlardaki bu devlet, burjuvaziye dolaylı ya da dolaysız maddi ve manevi yardım akıtma görevini de üstlenmiştir.

Peki, bu burjuva devletin, gerek işçi sınıfı mücadelesini bastıracak kolluk kuvvetlerinin; gerek patronlara yapacağı dolaylı ya da dolay ız maddi yardımlarının masrafları kimden ve nasıl çıkacak — İŞTE VERGİLERİN İÇ YÜZÜ!

Kapit list dünyanın bir parçası olan ülkemizde devlet halktan vergi alır. Bu vergilerle, iş i sınıfının grevini ezmek, mücadelesini kır ak için panzer tankları satın alır. Kolluk ku vetleri kurar. Yine bu vergilerle, «Teşvik t dbiri, yatırım indirimi, kredi, avans, prim... vs gibi yollarla sermayedarlara doğrudan yar ım yapar. Ayrıca bu vergilerle burjuva devl t; fabrikatörlerin, üretilen malları daha kol satıp daha çok kâr sağlamalarını temin için yollar, köprüler... vs. gibi, alt yapı yatırım arı yapar. Gerçi bu yapılan devlet yatırımları dan belli oranda halk da yararlanır. Am bu yatırımların yapılış amacı, halkın ihtiya arının karşılanması değil, patronların dah fazla kâr sağlamalarının temin edilmesidi . Bu yüzden de bu gibi yatırımlar, halkın en azla ihtiyaç duyduğu yerlerde değil, kapit istlerin istedikleri yerlerde yapılır. Çünkü ya adığımız kapitalist toplumda üretimin am ı, toplumun ihtiyaçlarının giderilmesi deği kapitalistlere kâr kazandırmaktır.

Bütün bunlardan elbette ki, «Üretim araçlarını özel kişiler elinde değil, toplumun denetimin e bulunduğu ve insan ihtiyaçlarının gideri nesi için üretim yapılan SOSYALİZM» e g çişle kurtulunabilir.

Ama aha bugünden işçi sınıfı, sırtına yüklenen ağır vergilere karşı mücadele etmelidir. Madem ki yaşadığımız toplumda devlet, işçi sınıfından ve halktan aldığı vergilerle sermaye sahiplerini besliyor, öyleyse işçi sınıfı daha az vergi vermelidir. Sermaye sahiplerinden daha çok vergi alınmalı, onların vergi kaçırmalarını önlemek için etkili tedbirler getirilmelidir.

Bunun için bütün sendikalar; TÜRK - İŞ ve DİSK, işçi sınıfından ve ücretli çalışanlardan alınan her türlü verginin azaltılması ve sermaye sahiplerinden daha fazla vergi alınması için ortak mücadele vermelidirler.

— ASGARİ ÜCRETLERE KADAR GELİRLERDEN VERGİ ALINMAMALIDIR

— ÜCRETLİ ÇALIŞANLARIN «ASGARİ GEÇİM İNDİRİMİ» TAVANI YÜKSELTİLMELİDİR.

— ZORUNLU TÜKETİM MADDELERİNDEKİ (ŞEKER, TÜTÜN, ÇAY... vs.) VERGİLER KALDIRILMALIDIR

— VERGİ ÇEŞİTLERİ AZALTILMALIDIR,

— ÇOK KAZANANDAN DAHA ÇOK VERGİ ALINMASI GERÇEKLEŞTİRİLMELİDİR

işçi davası

VERGİ SİSTEMİ ÜCRETLİLER YARARINA DEĞİŞMELİDİR

TÜRKİYE'DE YOKLUK...

ZONGULDAK'DA YAĞ KUYRUĞU

● ÖNÜMÜZDEKİ YIL 4 MİLYON TON BUĞDAY AÇIĞIMIZ OLACAK

Türkiye Ziraat Odaları Birliği Başkanının açıklamasına göre, önümüzdeki yıl Türkiye'nin bu açıkla karşılaşması kaçınılmaz hâle gelmiştir. Yine önümüzdeki yıl 100 bin ton şeker açığı dolayısıyla dışarıya 2,5 milyar lira ödemek zorunda kalacağımız da Sanayi Bakanı tarafından belirtilmiştir.

● TÜP GAZA % 20 ZAM GELİYOR...

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığından bir yetkili yakında likit gaza % 20 oranında zam geleceğini açıklamıştır. Yeni bütçedeki açığı kapatmak için diğer bazı maddelere de zam gelmesi bekleniyor. Öte yandan hızlı fiyat artışları işçi kesimini bunaltmaya başlamıştır. Grevler, direnişler ve protesto eylemleri hızla yaygınlaşıyor...

● HİLTON'DA BOLLUK...

Geçtiğimiz günlerde burjuva basınında Tatlıcıların şaşaalı düğününü resimleriyle izledik. 3 milyon liralık hediyenin geldiği, 450 şişe viskinin içildiği, 100 ıstakozun yendiği düğünde tabancalar da konuştu. Fiyat artışlarının, yoklukların sermayedar patronları ne kadar etkilediği ve ne kadar ilgilendirdiğinin ilginç ve değerlendirilmesi gereken bir tablosudur bu.

KAPİTALİST DÜNYADA AÇLIK

DÜNYA GIDA KONFERANSI ROMA'DA TOPLANDI

Bu yılki toplantıda, dünyada hergün 140 bin insanın açlıktan öldüğü, yarım milyar insanın ise yarı aç yaşadığı açıklandı. HABEŞİSTAN, BENGLADEŞ VE DİĞER BAZI AFRİKA ÜLKELERİ açlık sorununun en yoğun olduğu ülkeler. Gelişmiş kapitalist devletler açlığı nüfus artışına bağlarken, azgelişmiş ülkeler de onları oburlukla suçluyorlar.

KONFERANSTA gelişmiş KAPİTALİST ülkelerin besin yardım fonuna katılmak istemedikleri ortaya çıktı.

SOVYETLER BİRLİĞİ delegesi, açlığı önlemek için bütün ülkelerin savunma giderlerini % 10 oranında kısıp bu parayı beslenme kaynaklarının islahına ayırmalarını önerdi. Sovyetler Birliğinin 30 ülkede 250 besin projesini üstlendiğini, 100 ünün uygulamaya girdiğini söyledi.

EKMEK ....YOK
YAĞ ....YOK
ŞEKER ....YOK
TÜP ....YOK

BU YOKLAR NEDEN?

Son günlerde bazı temel gıda maddelerinin piyasadan yok oluşu karışık bir görünüm taşıyor. Acaba gerçekten ihtiyacı karşılayacak üretim yapılamıyor mu?

Durum pek öyle göstermiyor.

O halde bu «yok» ların sebebi ne?

Burjuvazinin kendi katları arasındaki gelir çekişmesi ya da çıkar çatışması akla uygun bir nedendir. Gıda imalâtçıları ve sanayicileri fiyatları artırarak sömürü oranlarını yükseltmek istiyorlar. Bunu gerçekleştirmek için ise piyasaya mal sürdürmeyerek darlık yaratmaktadırlar. Son zamanlarda ortaya çıkan devalüasyon (Paranın, yabancı ülkelerin paralarına göre değerinin düşürülmesi) söylentileri de istifçiliğe yol açmaktadır. Çünkü devalüasyondan sonra iç piyasa fiyatları yükselecektir. Bu durumda istif yapan vurgun vuracaktır.

Ayrıca üç aydan beri devam eden hükümetsizlik, yani burjuvazinin iktidar boşluğu, bir takım bü-[illegible]kratik tedbirlerin alınmasını güçleştirmiş, ekonomik düzensizlik ve vurgunculuk artmıştır. Kapitalizmin özünde var olan üretim anarşisi yoğunluk kazanmıştır.

Yiyecek maddelerinin fiyatlarının artmasından en çok işçi sınıfı etkilenir. İşçiler gelirlerinin % 50 - 60 gibi büyük bir kısmını ekmek, şeker, yağ gibi temel gıda maddelerine harcarlar. Bu maddelerin fiyatlarının artması, işçinin zorunlu masraflarının artmasına ya da artık geçinemez duruma düşmesine sebep olur.

O halde, sendikalar daha geniş kapsamlı bir mücadele yürütmelidirler. Fiyat artışlarına ve istifçiliğe karşı aktif mücadele vermeli, büyük Tüketim Kooperatifleri kurmalı, karaborsa ve istifçiliğe karşı protestolarda bulunmalıdır. Bu gibilerine zorlayıcı tedbirler alınmasını sağlayacak boykotlar düzenlemelidirler. Çünkü, bugün işçi sınıfının aktif gücü olmadan «yok» lar önlenemez.

KAPİTALİZMİN SUÇLARI

Geride bıraktığımız günlerde bütün dünya ve Türkiye açlık olaylarını izledi. O kadar ki, bütün dünya halklarına açlık, yenilmez bir felâket gibi gösterildi. Sebepleri araştırıldı, sürekli açlık korkusu işlendi. Bu arada, Türkiye'nin de yetersiz beslenen ülkeler arasında mütalâa edildiği Dünya Gıda Konferansı, Roma'da toplandı.

Dünya Gıda Konferansı, soruna bir çözüm getirmeden dağıldı. Bu çok tabii bir durum. Çünkü, açlık bir sorun olmakla birlikte, aslo dünya kapitalist sisteminden ayrı düşünülecek bir sorun değildir. Açlık, yetersiz beslenme ve —son yıllarda kapitalist dünyada buhran larla birlikte seyreden— yığın halindeki işsizlik, kapitalizmin suçlarıdır, çıkmazlarıdır. Bunlar, bizatihi bu sistemin kendisinden doğmuş problemlerdir. Dünya kapitalizminin bir sözcüsü; İngiltere tarım bakanı bile, «Azgelişmiş ülkelerdeki besin sıkıntısı, besin maddesi imalât sanayiini ellerinde tutan çok uluslu şirketlerin marifetidir.» diyerek bunu itiraf etmektedir. İlâve etmek gerekirse, kapitalist dünyanın ekonomisi de politikası da tümüyle bu durumun suç lusudur. Teknolojinin böylesine ilerlediği çağımızda açlık meselesinin çözümü, sistem meselesinin çözümü ile mümkündür.

Gerçekten de bugün sosyalist dünyaya bakacak olursak, bu ülkelerde açlık, fiyat artışları ya da işsizlik gibi sorunların olmadığını görürüz. Toplum yararına işleyen ekonomi, bu meselelerin tümünü çözmüş durumdadır.

Açlık ve yetersiz beslenme, büyük oranda azgelişmiş ülkelerde bir problem olarak ortaya çıkarken, gelişmiş kapitalist ülkelerde de 28 milyon insanın bu felâkete maruz kaldığı, Dünya Gıda Konferansında açıklandı. Aynı konferansın raporlarına göre, Batı Avrupa'da 19 ülkede % 19 oranında besin fazlası varken, 57 azgelişmiş ülkede % 10'luk besin maddesi eksikliği var. Gelişmiş kapitalist ülkeler ürün fazlalarını imha ederken, azgelişmiş ülkelerde insanlar açlıktan ölüyor. Nitekim, Batı Avrupa'da üretim fazlası sütün imha edildiği hatırlardadır. Bu nedenle Konferansta azgelişmiş ülkelerin delegeleri gelişmiş kapitalist ülkeleri ısraf ve lüks tüketimde bulunmakla suçlamakta hak lıdırlar.

Dünya Gıda Konferansında politik yönde önemli bir gerçek da ha ortaya çıktı. Gelişmiş kapitalist ülkeler açlık sorununu nüfus artışına bağlayarak kendi sistemlerinin varlığından doğan çıkmazları ve sorumlulukları örtbas etmeye çalıştılar, çalışıyorlar. Bunların yanı sıra, açlık korkusu yayarak Ortadoğu'da politik etkenliklerini artırmak istiyorlar. ABD Başkanı Ford'un geçen eylül ayında toplanan Birleşmiş Milletler toplantısında petrol üreten ülkeleri «Gıda Ambargosu» ile tehdit etmesi, aynı zamanda azgelişmiş ülkelere bir gözdağı niteliği taşımaktadır.

Konferansta Sovyetler Birliği delegesinin de dediği gibi, dünya, çağdaş imkânlar kullanıldığı takdirde bütün insanları rahatlıkla doyurabilir. Yeter ki kaynaklar ve teknoloji toplum yararına bir ekonomik sistemin denetiminde olsun.

ORTADOĞU'DA NELER OLUYOR?

ORTADOĞU'NUN TARİHÇESİ

Türkiye, Suriye, Irak, İran, Lübnan, Arabistan, Filistin ve İsrail devletlerinin çizdiği sınırlar içinde kalan bölgeye ORTADOĞU denilir. Bazen Mısır, hatta Libya bile bu bölgeye dahil edilir.

Ortadoğu anlaşmazlığının en büyük nedeni olarak burada kurulmuş olan İsrail devletinin Arap ülkeleri ile olan çatışması gösterilir.

Aralarda cereyan eden kısmi çatışmaları bir yana bırakırsak İsrail ile Arap ülkeleri arasında bugüne kadar dört önemli çatışma olmuştur.

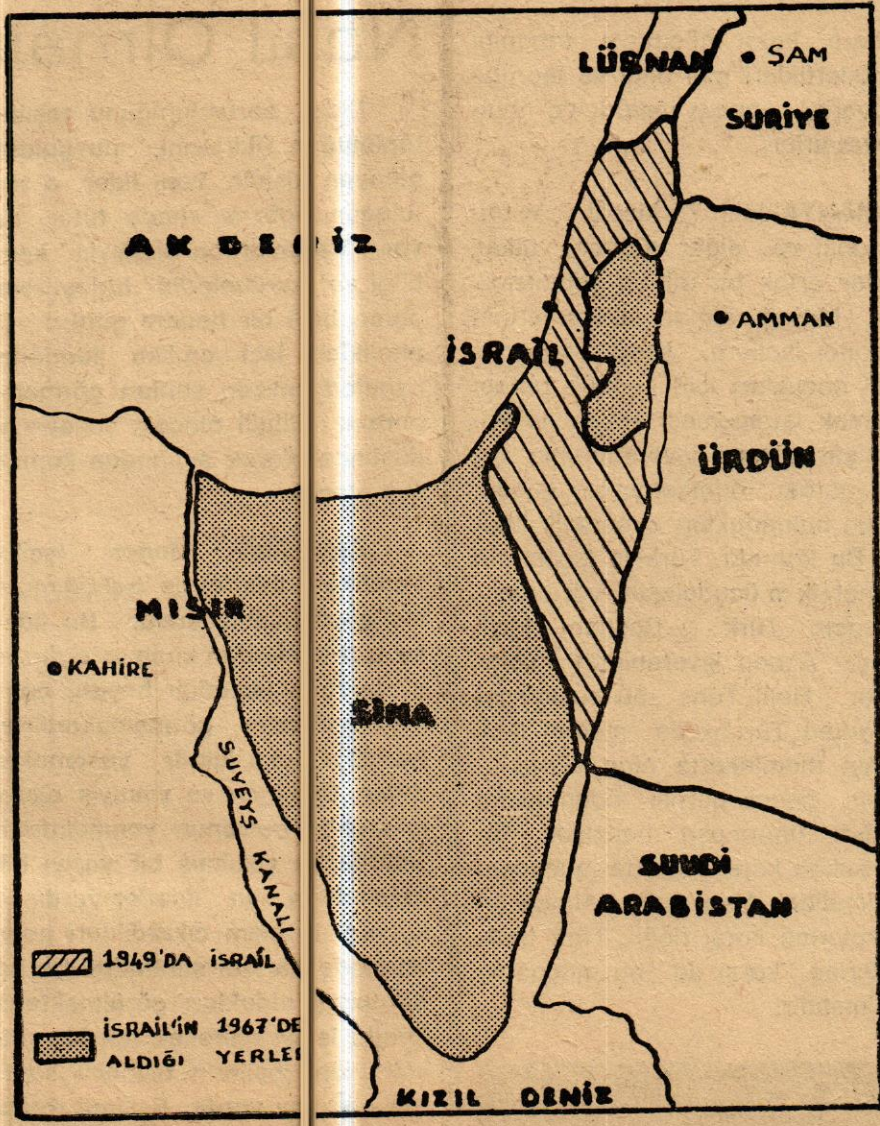
Bir — 1947 - 1949 ÇATIŞMASI: Birleşmiş Milletlerin 1947 yılında Filistin'in paylaşılması yolunda aldığı kararı Arap Birliğinin reddetmesiyle çatışma başlamıştır. İsrail 60.000 kişilik ordusuyla Mısır, Irak, Suriye, Ürdün ve Lübnan'ın 80.000 kişilik ordusuna karşı savaşmıştır. Savaş sırasında 500.000 Arap; Ürdün, Lübnan ve Suriye'ye sığınmıştır.

İki — MISIR - İSRAİL 1956 ÇATIŞMASI: Mısır, Süveyş kanalını millileştirdikten sonra Moşe Dayan kumandasındaki üç İsrail zırhlı birliği Sina çölünde hücuma geçerek, Mısır kuvvetlerinin 120 Km. geri çekilmesini sağlamıştır. 30 Ekimde Fransa ve İngiltere taraflara birer ültimatom vererek, birliklerin 12 saat içinde kanalın iki yanından 16 şar Km. geriye çekilmelerini istemiştir. Kahire'nin bu ültimatomu reddetmesi üzerine Kıbrıs'ta yığınak yapmış olan Fransız - İngiliz kuvvetleri Mısır'a hücum ederek kanal bölgesini işgal etmişlerdir. Ancak, ABD ve Sovyetler Birliğinin karşıt tutumu sonucunda bu hareket durmuştur.

Üç — 1967 ÇATIŞMASI: 5 Haziran sabahı Kahire ve Tel-Aviv radyoları savaşın başladığını bildirmiştir. İsrail hava kuvvetleri, özellikle Mısır hava üslerine baskın yaparak birkaç saat içinde Mısır, Suriye, Ürdün ve Irak uçaklarının hemen tamamını daha yerde iken tahrip etmiştir. Gazze Cebi, Süveyş kanalına kadar Sina Yarımadası, eski Maverai Ürdün toprakları, Kudüs şehrinin tamamı ve Suriye'nin Taberiye gölüne hakim yaylası İsrail kuvvetleri tarafından işgal edilmiştir. Harekât sırasında Birleşmiş Milletler 7 Haziranda «derhal ateş kes» kararı almıştır.

Dört — EKİM 1973 SAVAŞI: Her iki tarafın tükettikleri silâhların yenilenmesi ile Ekim 1973 tarihinde yeniden savaş başlamıştır. Savaş sonunda Mısır kuvvetleri Süveyş kanalının doğu yakasına geçmiştir. En şiddetli çarpışmalar Suriye cephesinde, Golan tepelerinde olmuştur. Bir hafta süren savaştan sonra Birleşmiş Milletler «ateş kes» kararı almıştır.

O günden bu yana her iki taraf son hızla silâhlanmaya çalışmıştır.

● ORTADOĞU SİLÂHLANMA YARIŞINDA DÜNYADA BİRİNCİ SIRAYI ALDI

(Lübnan) — Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü geçenlerde yayınladığı bir raporda 2 yıldır Ortadoğu bölgesinin silâhlanma yönünden dünyanın en önemli bölgesi haline geldiğini bildirmektedir. Bilindiği gibi daha önceleri Vietnam savaşı dolayısıyla birinci sırayı Uzakdoğu teşkil etmekteydi. Verilen bilgilere göre son Kıbrıs savaşı Ortadoğu'daki silâhlanmayı geçen yıla oranla daha da arttırmış bulunmaktadır. Halen bu bölgede en fazla silâhlanan ülke, bütçesinin yarısını bu işe ayırmış olan İsrail'dir. İsrail'i sırasıyla Mısır ve Suriye izlemektedir.

● MISIR VE SURİYE SAVAŞIN KAÇINILMAZ OLACAĞINI İLERİ SÜRDÜ

(Kahire) — Ekim savaşının yıldönümü kutlanırken Mısır ve Suriye ülkelerinin liderleri barış için girişilen son çabalar da sonuç vermediği taktirde yeni bir savaşın kaçınılmaz olabileceğini dünyaya ihtar etmişlerdir. Arap ülkelerinin liderlerine yakın çevreler de önümüzdeki birkaç ay içersinde Ortadoğu'da bir barış anlaşmasına doğru kesin gelişmeler kaydedilmezse savaşın «her an» patlak verebileceğini ileri sürmektedir.

● BREJNEV ORTADOĞU İÇİN CENEVRE KONFERANSI'NIN KISA ZAMANDA BAŞLAMASINI İSTEDİ

(Moskova) — Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri L. Brejnev, yaptığı konuşmada Ortadoğu konusundaki Cenevre Konferansı'nın en kısa zamanda yeniden başlamasını istemiştir.

Brejnev, konuşmasında Ortadoğu'da kalıcı ve adil bir barışın sağlanması için gerekli gördüğü hususları şu şekilde sıralamıştır:

— 1967'de İsrail tarafından işgal edilmiş olan bütün Arap topraklarının boşaltılması.

— Şimdiki anlaşmazlığa taraf olan bütün ülkelerin güvenlik ve bağımsızlıklarının gerçek bir güvenceye kavuşturulması.

ORTADOĞU'DA SİLAH DENGESİ

	ASKER	TANK	UÇAK	SAVUNMA HARCAMALARI (Milyon Dolar)
İSRAİL	375.000	2.700	726	4.153
MISIR	280.000	1.230	670	3.117
SURİYE	125.000	1.900	250	1.508

Yorum

Arabadan aygaza kadar günlük hayatımızın en vazgeçilmez ihtiyaçları petrole bağlıdır. Dünya petrol ihtiyacının önemli bir kısmı Orta Doğu'dan karşılanmaktadır. Bu sebepten Orta Doğu ile ilgili haberler hepimizi, özellikle işçi sınıfını yakından ilgilendirmektedir.

Orta Doğu haberleri, özellikle silâhlanma ve savaş ihtimali ile ilgilidir. Acaba niçin Orta Doğu ülkeleri durmadan silâh satın almakta ve niçin yeni savaş ihtimalinden söz edilmektedir?

Orta Doğu anlaşmazlığının bugüne kadar görülen birinci nedeni: İsrail hükümetinin ve dünya emperyalizminin işgal edilen Arap topraklarından geri çekilmek istememesidir. İşgalciler, Birleşmiş Milletler kararlarını dinlememekte ve dünya ülkelerinin taleplerini dikkate almamaktadırlar.

Ancak bu durum meselenin görülen yüzüdür. Asıl sorun İsrail devletinin burada nasıl ve niçin kurulduğu ve bugüne geldiğidir. İsrail devletinin burada kuruluşunun ve en modern silâhlarla cihazlandırılmasının asıl nedeni, Amerikan tekellerinin petrol üzerinde kurdukları egemenliği sürdürmek istemeleridir. Eğer petrol, Arap çalışan sınıflarının eline geçse ve dünya petrol tekellerinin buradaki nüfuzu kırılsa, ne İsrail ve Amerikan emperyalizmi zorbalıkla elinde toprak tutabilir, ne de böylesine sürekli savaş ihtimali olur.

Orta Doğu'daki silâhlanma yarışının bir diğer nedeni ise; dünya silâh fabrikatörlerinin bu yoldan sağladıkları büyük kârlardır. Silâh fabrikatörleri savaş ihtimalini körüklemekte, bütün Orta Doğu ülkelerinin büyük bir hızla silâhlanmasını istemektedirler.

Ancak, ne zaman ki Orta Doğu ülkeleri boğazına kadar silâhlanmakta, o zaman savaş çıkmaktadır. Tükenen silâhların yerlerine yenileri konuluncaya kadar barış sürmekte, yeteri kadar yığınak yapıldıktan sonra yeniden savaş çıkmaktadır.

Orta Doğu'dan gelen son haberlerden anlaşıldığı kadarı ile yakın bir gelecekte yine savaş çıkacaktır. Yine silâh fabrikatörlerinin kârları ve petrol tekellerinin çıkarları için İsrail'li ve Arap işçiler ve köylüler ölecektir.

Petrol şirketlerinin ve Arap krallarının petrol üzerindeki egemenliği son bulunca, petrollere Arap işçi sınıfı ve çalışan sınıflar el koyunca, İsrail'de siyasi iktidar İsrail işçi sınıfının eline geçince ve işgal edilen topraklardan geri çekilme gerçekleşince bölgedeki bütün çatışmalar, silâhlanma yarışları ve işçilerin, köylülerin ölümü son bulacaktır.

işçi davası

HABERLER

ULUSLARARASI Hür İşçiler Konfederasyonu (ICFTU), dünyanın çeşitli ülkelerinde fabrikaları bulunan şirketlerle ayrı tarihler yerine aynı anda toplu pazarlık görüşmelerine başlanmasına karar vermiştir. Böylece bir ülkede, grev uygulaması başladığı takdirde öteki ülkelerde de bu grevi destekleyecek uygulamalara girişilecektir.

Avrupa'daki işçi sendikalarının bu hareketi, birçok ülkede fabrikaları olan çok uluslu şirketlere karşı uluslararası planda mücadele etmektir. Toplu sözleşme alanında uygulanan bu birleşme hareketinin yanısıra çeşitli ülkelerden sendikalar, teşkilâtlanma, eğitim v.s. gibi konularda da ortak çalışmalara başlamış bulunmaktalar. Bu cümleden olmak üzere Fransa ve Almanya'daki sendikalar, çok uluslu şirketlere karşı işyeri ve işkolu seviyesinde yapılacak ortak mücadele yöntemleri saptamak üzere ortak komisyonlar kurmaktalar. Böylelikle her iki ülkedeki sendikalar, çok uluslu şirketlere karşı mücadele tabanını genişlettikleri gibi bilgi ve tecrübe alışverişi yapma imkânı da bulmaktadırlar.

ALMANYA'daki Türkiye'li, Yunanistan'lı ve diğer yabancı ülkeli işçiler ortak bir miting yapmışlardır. Miting, Alman işverenlerinin yabancı işçilere, kendi ülkelerindeki çocukları için çocuk parası ödemek istememesi sebebiyle yapılmıştır. Alman işverenlerinin çocuk parası ödememesine sebep, içinde bulundukları ekonomik krizdir. Bu konuda, Türkiye işçilerinin ekonomik mücadelesini yürütmekten aciz Türk - İş Başkanı Halil Tunç, Alman işverenlerini suçlamıştır. Halil Tunç bu suçlamayı yaparken Türkiye'de maden işçilerinin memlekette olan çocukları için çocuk parası ödenmediği günleri unutmuşa benziyor. Bir haksızlığa karşı elbette mücadele verilmelidir. Ama, yalnız Alman işverenlerine karşı değil, Türk işverenlerine karşı da bu mücadele verilmelidir.

ALMANYA'DA YABANCI İŞÇİLƏRİN ULUSLARARASI DAYANIŞMASI. İŞÇİLER ÇOCUK PARALARININ KESİLMESİNİ PROTESTO ETTİLER.

ALMANYA'nın Ruhr kömür ocaklarında çalışmakta olan Almanya'lı bir maden işçisi Türk gazeteciye şunları anlatmıştır: «Yabancı işçiler, Alman işverenlerinin zencileridirler; yani onlar aşağılanır, aşırı derecede sömürülürler. Sosyal hayatları kötüdür. Türk elçiliği onlarla ilgilenmez. Almanya'lı işçilerin Türkler için istediği kitapları dahi Türk elçiliği göndermemiştir. Yani 'işçiler karanlıktan kurtulmasın' düşüncesi orada da sürdürülmektedir. Fakat Almanya'lı işçiler ile Yabancı işçilerin davası birdir Almanya'lı işçi de yabancı işçi de Alman işvereni tarafından sömürülmektedir. Çünkü işverenlerin tek amacı vardır: KÂR etmek.»

KAPİTALİST ülkelerdeki ekonomik kriz nedeniyle artan hayat pahalılığı ve işsizlik, işçiler tarafından çeşitli gösterilerle protesto edilmektedir. Danimarka'nın başşehri Kopenhag'da binlerce işçinin yaptığı büyük protesto yürüyüşünde işçiler parlamento önünde, yetersiz kalan hükümeti protesto etmişler ve hükümetin istifasını istemişlerdir. Ayrıca Fransa'da milyonlarca işçinin katıldığı bir genel GREV yapılmıştır.

İŞÇİ DAVASI :
Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi: Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür: Ali Kaya / Yönetim Yeri: Nizam Cad. Birlik İş Hanı; Kat: 3, No: 311 - ZONGULDAK / Yazışma Adresi: P.K. 68 - Zonguldak - Tel: 38 86 / Baskı Tarihi: 14.Aralık.1974 / Dizgi, Tertip, Baskı: Murat Matbaacılık Koll. Şti. İSTANBUL

GAZETENE SAHİP OL

Gerçek Sendika Liderleri Nasıl Olmalıdır

Lider, sorumluluğunu taşıdığı topluluğun fikirlerini, duygularını anlayan kişidir. Yani lider, o topluluğun nabzını elinde tutar, duyar. Ve onlardan aldığıyla kendi bilgi ve tecrübelerini birleştirerek onları belli bir hedefe götürür. Bu nitelikleri işçi sendika liderlerine uyguladığımızda şunları görmemiz gerekir: Bilgili olacak, yaşayış ve düşünce olarak sınıfından kopmamış olacak.

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası liderlerine baktığımızda ise gördüğümüz şudur: Bu liderler işçi sınıfından kopmuşlardır; işçi sınıfının yaşadığı hayatı, çalışma şartlarını görmemektedirler. Kendileri lüks içinde yaşamaktadırlar. Düşünce ve yaşayış olarak işverenin, patronun yanındadırlar. Daktilo ile yazılmış bir yazıyı bile okumaktan aciz liderler vardır içlerinde. Nitekim çıkardıkları gazetelerinde de işçi sınıfından ne kadar uzak oldukları görülmektedir. Orada işçiyi eğitecek tek bir satır yok iken, işçilerin bilincini saptıran çok şey vardır. Resimli roman vardır, hikâye ve spor vardır... Daha uzun yazmaya gerek yok. Çünkü işçiler, bunların örneklerini hergün görüyor, duyuyorlar.

Tabii ki bu tip liderler, işçi sınıfının, maden işçilerinin sorunlarını çözemezler. İşçilerin liderleri, kararlı, mücadeleci, bilinçli olmalı; bu yeteneklerini işçi sınıfının mücadelesinde kullanmalıdırlar. Yani işçi sınıfının davasına inanmış olmalıdırlar.

Bu yetenekler ise ancak sosyalistlerde bulunur. İşçilere önderliği ancak sosyalistler yapabilir. Ve, Zonguldak'ta da, diğer işyerlerinde de sosyalist öncü işçiler vardır. İleri görüşlü, namuslu, dürüst işçiler vardır. O işçiler, «Bana ne», «Ben düzeltemem» düşüncesiyle hareket etmemelidirler. Aktif mücadeleye, sınıfının mücadelesine, sendikalarda daha etkin olma mücadelesine girmeli; bu mücadeleyi başlatmalıdırlar. İşçiler de kendilerine öncülük yapabilecek bu işçileri mücadeleye girmeleri için teşvik etmelidirler.

Gazetemiz de bu mücadele için olanaklarını kullanacaktır. Bu mücadele sonunda geçmişin asalak liderleri tasfiye edilecektir. Bizim bunların olacağına inancımız tamdır. Ve bu inançla;

İŞÇİLERİN ÖNDERLERİNİ, ÖNCÜ SENDİKA LİDERLERİNİ ŞİMDİDEN SELÂMLARIZ.

Kimden Saklanıyor?

Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının E.K.İ. Müessesesi ile yaptığı 6. Dönem Toplu İş Sözleşmesinin üç aylık birikmiş farkları ödenirken, işçilere hesabı gösteren dekont verilmedi. Oysa yasalara ve toplu sözleşme hükümlerine göre, her türlü kesintileri ve ödenecek meblâğı gösteren bir dekont verilmesi zorunludur.

Farkların ödenmesi sırasında işveren tarafından böyle bir dekontun verilmemesi önceleri basit bir ihmal olarak yorumlanırken, sonra görüldü ki işin aslı başka imiş. Sözleşme farklarından 60 lira da Maden İş Federasyonuna kesilmiş. Üstelik bu kesintiler işverenin bordrosunda da gösterilmemiş. Çünkü, işçilerin öğrenmeleri istenmiyor. Kanunen bordroda gösterilmeyen kesinti yapılmaması gerekmesine rağmen, kesiliyor bu paralar.

Peki, sendika liderleri bu kesintileri neden işçilerden gizliyor? Kesilmesi gereken bir para ise, neden işçilere ilân edilmiyor? Yangından mal mı kaçırılıyor?

Gruplu Maden İşçilerinin Yıllık Izinleri

İşçiler profesyonel sendikacı ve memurlara milyonlarca lira ödemektedirler: Haklarımızı arasın ve savunsunlar diye. Fakat, Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının yöneticileri, yeni haklar kazanmayı bırakın, kazanılmış kanuni haklarına bile sahip çıkamıyorlar. Yıllar yılı kanunen senelik ücretli izin hakkı olan gruplu çalışan maden işçilerine yıllık izin yaptırılmıyor. Ta ki, bir kısım avukatlar bunu ortaya çıkarıncaya kadar. Üstelik sendikanın da bir sürü hukukçusu varken. Sendika yöneticileri konuyu toplu iş sözleşmesi görüşmelerine götürdüklerini söylüyorlar. Fakat, mahkeme kararını beklemek için meseleyi ertelemişler. Böylece bu konuyu sendikal güçle halletmekten aciz olduklarını göstermiş oluyorlar. İş iyice dallanıp budaklandıktan sonra uyuşmazlık çıkarıyorlar. İşverene, «İşçiler bu haklarını sizden almak için mahkemeye başvurmuşlardır. Bu davaları kaybederseniz, onların haklarıyla birlikte faiz de ödemek zorunda kalırsınız. İyisi mi, gelin siz bu hakları mahkemeler bitmeden işçilere veriverin.» diyorlar. İşçileri değil, işvereni düşündüklerini böylece belgelemiş oluyorlar.